

15. Gruška Hardenpontova sladčica. (Hardenponte-Leckerbissen). Sad je velik, voglat, svitložolt. Meso prekomerno sočno. Je izvrsten sad, ki do decembra trpi. Na kultino cepljena je rodovitno drevo.

(Konec prihodnjič.)

Premiranje konj bo letos v Ljutomeru, Brežicah, Žavci in Mariboru. Za premije ima konjerejsko društvo na razpolaganje 1900 fl. iz državne blagajnice, iz deželne 800 fl. iz okrajnih in privatnih 1000 fl. torej vkup 3700 fl.

Perutninsko društvo osnovali so znani nemški Nagelovci v Mariboru pa se vidi, da jim je le bolj za slovenske glase mar pri bližnjih volitvah v državni zbor, kakor pa za kokoši. Nagele uvidevši, da s „šulvereinom“ ne gre, s „pauernvereinom“ še menje, iztuhtal je „Geflügelzuchtverein“, češ vse bo na te limanice letelo, in celo narodna duhovščina in učiteljsvo mu pomagalo. Nagele pa kokoši! Smešno! Mož pozabi, da mu stoji za petami „lisjak.“

Cena pšenici je na Dunaji poskočila, govedom srednje robe padla, vino velja v Mariboru novo 65—75 fl. od leta 1883 pa je 80 d. vredno.

Hmeljske sadike prodava g. Ernest Širca v Žavci. Pravijo, da so sadike iz Savinjske doline posebno zdrave.

Sejmi. 30. marca: Kamea, Sevnica, sv. Marko pri Laškem, 31. marca: sv. Križ pri Slatini, 1. aprila: Lučane (za drobnico), 2. apr.: Artiče, Konjice, Radgona, Gradec (konjski sejem), Reichenburg, Laško.

Dopisi.

Iz Maribora. (Pastirski list o tisočletnici sv. Metoda, dvoboj, nova šola, skladišče, sovraštvo, ribe.) Na velikonočni ponedeljek (6. aprila) bode ravno tisoč let, odkar je umrl apostol Slovanov sv. Metodij. Da se tisočletni spomin velikih dobrotnikov slov. naroda, sv. Cirila in Metodija, tudi v naši škofiji spodobno obhaja, so njih ekselencja premil. knez in škof izdali pastirski list, ki naročuje za vse župnijske cerkve cele škofije na veliki ponedeljek slovesno službo božjo s zahvalno pesnijo. Za ta dan in za celo osmino so sv. oča dovolili popolne odpustke vsem vernim pod navadnimi pogodbami. Oživimo pri tej priliki svojo vero, in molimo zlasti za tiste slovanske narode, ki so ločeni od edino zveljavne cerkve, da jih ljubi Bog zopet pripelje v naročje sv. matere rimsko-katoliške cerkve.—Dva oficirja sta se sabljala v dvoboju in je enemu trebuh prerezan.—Novo šolsko in hranilnično poslopje je do vrha dozidano, velikansko je, da skoro vse

okolo stoječe hrame pónižuje. Graška eskomptna banka je za Jude pozidala veliko skladišče pri južnej železnici v Melji, ki pa temo prodava, odkar so v Innsbrucku tudi postavili podobno skladišče, vogerski Judje marajo bolj za Innsbruck, ki je bliže Arlske železnice.—Iz starega sovraštva sta dva vojaka od 47. regimenta z bajoneti razmesarila fanta Franca Sterna od sv. Miklauža. V gornjih Hočah so fantje Retschniggu plot razdrli in s plankami krčmo Müllerjevo zaprli. V Račah bodo veliki ponedeljek v velikem ribniku ribili in ščuke, po 10 kilo težke, in karpe takoj prodavali.

Iz Ljutomera. (Gosp. Gabrijel Postružnik,) učitelj in tržan v Ljutomeru, je pred nekterimi dnevi dopolnil šestdeseto leto svojega življenja. Velezaslužni „školnik“ se pač s ponosom zamore ozirati v minole čase. Saj menda ne bodeš, ako izvzemeš Cezanjevce z lastno šolo, v celej fari našel hiše, kjer bi ne prebivali bivši učenci še danes delujočega učitelja. A da tudi mnogo njegovih šolarjev sedaj po raznih vetrovih v javnih službah deluje, kakor duhovniki, zdravniki, pravdoslovci itd., to sklepaš lahko že potem, kar poroča naš dopisnik, ako pravi, da se je v dobi cveta ljutomerske čitalnice v njenih prostorih enkrat zbralo 25 dijakov, ki so bili vsi doma v tamonjšni fari. Gotovo, da bi vsaki učenec vrlega gospoda brez obotavljanja z veseljem podpisal vse tiste prijazne besede, ki so „vz glednemu nadučitelju“ bile naznanjene osebno ali pa so prišle po pošti in po telegrafu povodom šestdesetletnice. Ljubi Bog ga Cerkev v čast in narodu v korist ohrani še mnoga leta, kakor do zdaj, v najboljšem zdravju in zadovoljstvu!

Iz Ptujkega okraja. (Malo pa zelo potrebno.) Vse je že, če pogledamo na spodnjo stran od našega okrajnega mesta Ptuj, z okrajnimi stezami prepreženo, skoraj bi rekel k vsaki gorici kakšnega velikaša. In vedno se še dopušča novih delati. Tudi je od železniške postaje slov. Bistričke narejena nova cesta mimo Laporja čez Ložnico, Mostečno in v Pečkah k Ptujsko-Poličanski okr. stezi. Ali bi toraj ne bilo potrebno naše prošnje z uradnim pečatom Monšberskim, Stopnovskim, Pečevskim, Cirkovskim, Gorickim, itd. uterjene vslišati? Vsaj so uže pred tremi letmi šle na okr. zastop Ptujski prošnje pa nikakoršnega odgovora ni. Čitalo se je že tudi v „Slov. Gospodarji“ o potrebi okrajne steze od Ptuj-Pragerske orte, iz Šikolj čez Sesterže v Mostečno, do nove okr. steze „slov. Bistriške-Pečke“. Naj bi se ta steza pregledala, ktera je zbog nizkega sveta vedno mokrotna, tako da se teža ne more čez voziti, temuč se mora od Pečke čez Monšberg-Ptujsko goro, Župečko ves, Pleterje, spodnje in gornje Mihovce, Dragonjo ves, Cirkovce, Jab-

lanje, Pongerce in odtod še le v Šikole voziti. Ali tukaj je tri ure dalje, kakor bi čez Mostečno-Sesterže, Šikole bilo. Vozilo bi se tukaj dosti premeša, apna, drv, vina, ter še dosti lahko brzih vozičev. Bila bi toraj za večjo korist kakor malo kje drugod. Prosi se toraj v imenu vseh dotičnih občin, naj se ova prošnja v ozir vzame in povoljno v kratkem času reši na veliko korist vsemu ondi bivajočemu in potujočemu občinstvu. Prosimo okr. zastop Ptujski, naj nam na to reč odgovori, zlasti narodni možje naj se potegnejo za nas. F.

Od Velke. (Našim šulvereinovem pod nos.) Ko se je na prizadevanje nekega „moža na postaji“, ustanovila tukaj ekspozitura, podredila se je tista krajnemu šolsk. svetu v Lehnau. Dotični mož je potem ovemu svetu poslal pismo, v katerem je omenil, naj plača neko svoto v denarjih, a za druge reči se bo uže skrbelo. Da si nerad, moral je kr. šolsk. svet to ponudbo sprejeti in je pri tem ostalo do lanskega leta. Preteklo leto jeseni pak se je začelo od šol. sveta zahtevati, naj oskrbi kurjavo za šolo, kar pa tisti, opirajoč se na poprej omenjeno pogodbo, ni storil. In brž se je našel tožnik, ki je to reč ovadil okrajnemu šolsk. svetu, kateri je prvemu pod kaznijo ukazal, oskrbeti drv za šolo. Iz povedanega je toraj razvidno, da ni krivda krajnega šolskega sveta to, da je pouk v šoli zbog pomanjkanja drv moral za nekoliko dni prenehati, ampak povzročil je to nekdo drugi, ki svoje obljube držal ni. Žalostno in sramotno za tukajšnje šulvereinerje je to, da imajo povsod drugje denarjev, a domačih, revnih šolskih otrok ne vidijo. Omeniti še je, da so tudi v pretečenem letu priredili veselico. Ali je tudi lanske veselice čisti dohodek, „Reinertrag“, moral, kakor letošnji, marširati v „kase“ dunajskih šulvereinskih glavačev, to je piscu neznano, vendar kakor je dozdevno, menda domačej šoli ni dosti več koristil, nego bode letošnji. Marsikdo bi pa utegnil iz povedanega sklepati, da otrokom naše šole uže zadostuje voda in zrak, ker naši šulvereinarji tako velikodušno podpirajo šulvereinsko stvar, le domača šola jim je deveta briga! Kaj ne, to je človekoljubje? Svetovati bi jim pak bilo, da si oskrbijo še hišo, v kateri bi naj kuhali svoje „Ortssuppe“, in v kojoj bi potem zapirali svoje blamaže, da bi z njimi ne smešili sebe in še druge pred vsem svetom. Opomniti je še, da se tukajšnja gospodična učiteljica ne ujema z nazori šulvereina, temuž otroke lepo slovensko podučuje, ter se je šulvereinske veselice udeležila za par ur le radi tega, da se ni zamerila. — Št. Ožbalčani bi lastnega župana imeli in sploh želijo proč občine Brezenske; tudi šole večje nebi radi zidali in prosijo za polajžbe šolskega obiskovanje. Vse zastonj.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Cesarjevič Rudolf se je srečno vrnil domov od svojega potovanja v jutrovi deželah. — Ministra Konrada napadajo vsi avstrijski listi, narodni in konservativni. Narodne poslance razburila je najbolj izjava, da „jednakopravni so le jednakovredni narodi“. To tolmačijo tako, da so v Avstriji Nemci, Madjari, Italijani največ vredni, Slovani pa manj vredni. Toda Slovanov je največ in dajejo na primer za obrambo cesarstva največ vojakov, toraj morajo v vojski največ krvi preliti. Ne gre tedaj pri nas tako govoriti, kakor je minister Konrad govoril. Slišati je, da uže prosi za odpust ter ga mislijo poslati za namestnika na Tirolsko, a od ondot pozvati Widmana. Slovani bi prišli od deža pod kap. — V državnem zboru bi se poslanci bili skoro topli. Nemško-liberalni zijak Knotz je zelo podoben celjskim nemčurjem ter je grdo napadal avstrijske uradnike, vzdihoval po Bismarku in sploh grdo razsajal, da je poslanec Črkavski jezen pred njega stopil rekoč: „Ruse pustite na miru“. Sedaj plane 60 liberalcev nad Črkavskija in jud Pacher ga porine nazaj. Grozen ropot, ker Črkavskiju hitijo Poljaki v pomoč. Predsednik komaj vtolaži nemir. Drugi dan povzroči Knotz zopet škandal, a tokrat mu predsednik vzame besedo. Omeniti je, da sta se zglasila 2 slovenska poslanca: g. dr. Jož. Vošnjak je obžaloval, da še ni bilo mogoče vladinih predlogov za rešenje kmetskega stanu na dnevni red dati, g. dr. Poklukar pa je krivice osvetljeval, ki se Slovincem na Koroškem in Primorskem godijo v malih šolah; našej deci se niti krščanski nauk več ne privoščijo v ljubej materinščini. — Naši prusaki uže toliko norijo za Bismarka, da mu za 70letnico denarjev pobirajo; posebno srboriti Bismarkoveci so v Gradci in Celji tako, da uže vladi preseda. Res grdo je, da imamo v Avstriji žab, ki prajzovski kvakajo in reglajo. — Madjarom ne dopada goldinar, hočejo vpeljati nov denar, pri katerem bi le v frankih (40 kr.) računili. Dobimo toraj za nekaj časa novo računsko zmešnjavo pri denarjih. — Hrvati delajo priprave za gradjenje Zagorske železnice, najprvle od Čakovca nad Varaždin, Tužno-Cerje, Ivanec, Lepoglavo, Očuro in Golobovec. Dolga bila bi ta proga 37 kilometrov in stala za vsem 1.375.171 fl.

Vnanje države. Od greških Aten pripejal se je cesarjevič Rudolf po morji v Kotor in odtod z vozom v Črnogoro. Knez Nikola je pričaka na meji in spremlja v Cetinje. Šest črnogorski bataljonov, samih junakov, pozdravlja cesarjeviča in njegovo soprogo. Pri obedu se je nazdravljalo francoski. Cesarjevič je šel na višino Prilip, od koder je čaroben razgled na